

Blandemaskine så det klodser

I 1953 blev det såkaldte Miller-Urey-forsøg gennemført. Det vakte vældig opsigt fordi det endelig “kunne forklare hvordan liv bliver til af sig selv”. Påstanden, som man også holder fast i i dag, er at man her står med “livets byggesten” opstået i en tilfældig ursuppe. (Se også forrige artikel *Forklaringer der ikke holder*.)

Man glemmer blot – som ved alle nyere forsøg på at efterligne tilstandene på Jorden før livets oprindelse – at forsøget er alt andet end tilfældigt. Der er tilsat en omgang omhyggeligt design i flere omgange: Kolben er designet, bunsenbrænderen er designet, “vandlåsen” er designet – ja, hele opstillingen er jo ét stort design beregnet på at *bekræfte det man tror i forvejen*.

IlluVid skriver om forsøget sådan (8/2014, p.35): »Analyserne viste at der var blevet dannet simple sukkerstoffer og over 20 aminosyrer som er byggestenen til bl.a. proteiner.«

Et nærmere kik på forsøgsprodukterne afslører imidlertid at de aminosyrer som kommer ud af forsøget, ligger i én pærevælling af brugelige og ubrugelige stoffer.

Så ganske vist har man fået “tilfældet” til at lave nogle byggesten, men man mangler stadig en forklaring på 1) hvordan de brugbare bliver sorteret fra, 2) hvordan disse frasorterede bliver sat sammen til det nødvendige kodesprog.

Til illustration af problemet laver vi nu et forsøg som alle kan gentage (hvis ellers man kan få fat på forsøgsstandene): Man tager 1 stk. blandemaskine + 1 kæmpeæske Duplo-klodser. Start blandemaskinen, hæld masser af vand i, skovl til sidst alle Duplo’erne op i blandemaskinen, og lad den køre i fx en time. Hvad kan man med rimelighed forvente kommer ud af det? En model af Eidsvollbygningen?

Er denne model af Eidsvoldbygningen (som den hed i 1814, se Origo 130) det forventelige resultat af en gang Legoklodser “udsat for blandemaskine”?

Jeg vil gætte på at der højst sandsynligt vil komme nogle brugbare kombinationer ud af blandemaskinen når jeg tømmer den for klodser. Noget til en mur, måske; og hvis vi er rigtig heldige, noget der måske ligner lidt af taget.

Men en komplet model med døre, vinduer, søjler, trapper, tagrender, skorstene osv. – ? Aldrig i livet. Evolutionisten vil så sige: Du glemmer at blandemaskinen skal køre i millioner af år. Så vil – rent statistisk – de rette kombinationer blive ramt.

Jeg vil så tillade mig at holde på at inden vi når så langt, er klodserne for længst slidt op, altså blevet ubrugelige, så de ikke kan sættes sammen til noget som helst brugbart. Foruden det faktum at duploklodserne er alt for grove til de fine detaljer som kræves for at modellen skal kunne fungere, dvs. ligne sit virkelige forlæg.

Men selv hvis vi, i vores vildeste fantasi, ville påstå at modellen kunne komme ud af eksperimentet, ville den jo netop ikke “kunne fungere”. Der ville ikke være liv i den som der er i en rigtig bygning.

“Jeg anerkender ikke din metafor,” vil evolutionisten sikkert sige, men det kan kun skyldes at han ikke vil anerkende problemets praktiske omfang. Han *tror* nemlig at det kan lade sig gøre når det drejer sig om “Livets Legoklodser”. Men Livets Legoklodser vil også for længst være “slidt op i urhavet” inden de kan bruges til noget som helst; eller i det virkelige liv, blive opløst i alt det vand der er i urhavet for at fordufte ud i de rene ingenting. – Jeg beder bare om så megen redelighed i sagen at man anerkender at *det ikke er videnskab* at man tror på dette scenario, og at det på tilsvarende vis ikke *kun er religion* når man ikke tror det kan lade sig gøre! ■

Vil du vide mere ...

– om Miller-Urey-forsøget, se ORIGO's temanummer *EVO-LUTION – Hvad din biologibog ikke fortæller*, 2. udgave, 2012.